

הלכות הדרף היומי

מסכת סוכה

תוכן

- א. פז"ר קש"ב 1.
- ב. ההלל והשמחה שמונה ... כשאר כל ימות החג 3.
- ג. נגמר מלאכול לא יתיר את סוכתו אבל מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה מפני כבוד יום טוב האחרון של חג 5.
- ד. אין לו מקום להוריד כליו ... פוחת בה ארבעה 6.
- ה. מדליק בה את הנר... הא לן והא להו ... סוכה קמנה סוכה גדולה ... דמעיל בה מאני מיכלא 7

דף מח.

א. פז"ר קש"ב

"תן חלק לשבעה ונים לשמונה (קהלת יא ב) ר' יהושע אומר שבעה אלו שבעה ימי הפסח, שמנה אלו שמנה ימי החג¹. וכבר נתבאר במסכת יומא דף ג. ששונה הוא היחס של שמיני עצרת לחג הסוכות מיחסו של שביעי של פסח לחג הפסח. שמיני של חג הוא רגל בפני עצמו, מה שאין כן שביעי של פסח, המשמש המשך לחג המצות כולו.

היחס העצמאי של השמיני מתבטא בששה דינים, חלקן נוהגים רק בזמן שבית המקדש היה קיים וחלקם נוהגים אף בזמן הזה. ונתנו להם סימן – פז"ר קש"ב. פייס לעצמו, זמן לעצמו, רגל לעצמו, קרבן לעצמו, שיר לעצמו, ברכה לעצמו.

פייס בפני עצמו² – כלומר שכל ז' ימי החג אין הכהנים מפייסין כלומר אין מטילין גזרות מי יקריב, אלא כהן שהקריב היום אינו מקריב למחר כי חלק כחלק יקריבו, ובשמיני של חג מפייסין ופעמים עולה הגורל למי שהקריב אתמול.

זמן בפני עצמו – אומרים בו זמן, כלומר ברכת שהחיינו בקידוש והנשים בהדלקת הנרות, בשונה משביעי של פסח שאין מברכים בו שהחיינו³.

¹ עירובין מ:

² כל זה מבואר באורחות חיים חלק א דין שמיני עצרת אות מד, וכ"כ הוא עצמו בכל בו נג

³ כמבואר בשו"ע ונו"כ תרסח א

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדף היומי

מסכת סוכה

רגל בפני עצמו – שני פירושים נאמרו בראשונים. י"א⁴ רגל בפני עצמו לענין תפלה וברכת המזון שאין ממשיכים להזכיר את חג הסוכות כלל רק יש לו שם בפני עצמו ואומר⁵ "את יום שמיני חג⁶ עצרת⁷ הזה". וי"מ⁸ לענין אבלות "שלשים". שהקובר את מתו בתוך שבעה ימים קודם לרגל, אין הרגל מבטל אלא שבעה. שבעת ימי החג עצמם, הרי עוד שבעה. ושמיני עצרת מבטל עוד שבעה מהשלושים, ועלו לו בחשבון האבילות כ"א יום, ואין צריך להשלים אחר הרגל לשלשים יום אלא ט' ימים נמצא ששמיני של חג עולה כשבעת ימי החג.

קרבן בפני עצמו – פ' שאין קרבן של יום השמיני הולך על סדר שאר הימים כי בשאר הימים מתמעטין והולכין, יום ראשון מקריב י"ג יום שני י"ב יום שלישי י"א, וכן כלם בכל יום ויום מתמעטין והולכין, ולפי סדר זה היה לנו להקריב ביום שמיני ששה פרים ואין מקריבים אלא אחד, ועוד כי בכל שבעה מקריבין אלים שנים וי"ד כבשים, ויום שמיני אין מקריבין רק פ' א' איל א' וז' כבשים.

שירה בפני עצמה – י"א שהשיר שהלויים היו אומרים בבית המקדש על הדוכן. בכל ימות החג היו אומרים מזמורי תהלים⁹ המדברים "על עסקי מתנות עניים מפני שזמן אסיפה הוא ועת ליתן לקט שכחה ופאה ומעשרות שישמעו ויפרשו בעין יפה". בשמיני עצרת השיר הוא לא מסדר שירי החג, אלא שיר לעצמו. השיר הוא "למנצח על השמינית". בכל ימי החג לא היו אומרים שיר שלם, אלא חציו היום וחציו למחר, ובשמיני עצרת אמרו שיר שלם. ומשום כך ה – "פרושים" בארץ ישראל, הנוהגים כמנהג הגר"א ואומרים בכל יום טוב השיר של יום טוב במקום השיר של יום, אומרים בשמיני עצרת "למנצח על השמינית".

⁴ שיטת רש"י וכ"כ בר"ה ד:

⁵ ברמ"א שם כתב לא לומר "חג" והקשו עליו האחרונים ובמהרש"ל ומ"ז כתבו שיש לומר "שמיני עצרת החג הזה" שהוא עצרת של חג הסוכות. אך הגר"א כתב כנוסח השו"ע וכן פסק במ"ב.

⁶ ועיין במהרי"ל מנהגים הלכות חג הסוכות אות ה נשאל למהר"י סג"ל מפני מה אומר בשמיני עצרת ביום שמיני חג העצרת הזה יאמר חג שמיני ודיו. והשיב דבכל המצות מברכין על המצוה כגון חג המצות חג השבועות חג הסוכות, ואי אמר הכי שמיני לחוד לא נדע מאיזה שמיני היא, לכן אומר נמי העצרת. ואי אומר העצרת לחוד ה"א שבועות הוא דנמי מתקרי עצרת דשבועותיכם מתרגמינן בעצרותיכון לכך אומר שמיני ושוב מצאתי וז"ל אם בא לומר חג יאמר את יום שמיני חג העצרת הזה דאז משמע שהוא טפל לחג ולא חג בפני עצמו, כדאמרינן בריש יומא מי איכא מידי דעיקר רגל לא בעי פרישה טפל דידיה בעי פרישה ואפילו למ"ד שמיני רגל בפני עצמו הוא ה"מ לענין פז"ר קש"ב אבל לענין תשלומין תשלומי ראשון הוא. הילכך האומר את יום שמיני עצרת הזה טעות הוא בידו שמשמע שהוא חג בפני עצמו כשאר חגים, עכ"ל.

⁷ בראשונים הלשון חג העצרת וכן הלשון בשו"ע אולם עיין בב"י כתב עצרת ללא ה' וכן בב"י וכ"כ פמ"ג במשב"ז ס"ק א וכן פסק במ"ב שם ס"ק ג.

⁸ ולפי שיטתם דין אמרית נוסח אחר בתפילה מרומז בברכה בפני עצמו כמבואר בבית יוסף תרסח וז"ל "ברכה בפני עצמו, ופירשו התוספות (מה. ד"ה רגל) והרא"ש (סי' ה) דברכה בפני עצמו היינו שבתפלה וברכת המזון אומרים את יום שמיני חג העצרת הזה וכן פירש גם כן רש"י אהא דאמרינן התם (מו:): שמיני ספק שביעי שביעי לסוכה ושמיני לברכה".

⁹ המזמורים מסומנים בנמרא: "הומבה"י ("הבו לד"), "ולרשע אמר", "מי יקום לי", "בינו בוערים", "הסירותי", "ימוטו".

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוכה

וי"א¹⁰ שפי' לגבי שמיני עצרת שחל להיות בשבת שאין שירו נדחה, שאם חלה שבת ביום אחד מז' ימי החג נדחה שירת היום ויאמרו "מזמור שיר ליום השבת", אבל אם יבא ביום שמיני של חג אין שירת שמיני נדחית מפני יום השבת אבל אומרים למנצח על השמינית.

ברכה בפני עצמה – וי"א¹¹ שביום שמיני של חג מברכין את המלך כמו שכתוב ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך. וי"א¹² שפי' שמזכירין בתפילה וברכת המזון הזכרה בפני עצמו כמו שנתבאר לעיל.

יש המסתפקים לומר¹³ שמכיון שהוא רגל בפני עצמו חייב להקביל פני רבו שוב, על אף שכבר הקביל פניו בסוכות.

ב. ההלל והשמחה שמונה ... כשאר כל ימות החג

מצות עשה¹⁴ מדברי סופרים לגמור ההלל כל שמונת ימי החג ובהו"ל גם ביום התשיעי – שמחת תורה¹⁵, ומברכים עליו בכל יום בין בציבור ובין ביחיד¹⁶, לפי שכל יום ויום נחשב ליום טוב בפני עצמו, כיון שחלוק בקרבנותיו משאר ימים, משא"כ בפסח שכל קרבנות של כל הימים הן שוין, לפיכך לא תקנו לגמור ההלל אלא ביום ראשון בלבד. ושאר הימים אומרים בדילוג.

¹⁰ ארחות חיים שם וכל בו שם. ודלא כמש"כ בשו"ת פנים מאירות חלק א סימן סג כתב "ראיתי בקצת מקומות שנוהגין לומר בשמיני עצרת לאחר התפילה למנצח על השמינית והוא ע"פ התוספו' בסוכה דף מ"ו ע"א ד"ה שיר שכתבו שמשמע במסכ' סופרי' שהיו אומרי' בבית הכנסת מזמור וכן משמ' בירושלמי ופעם אחת חל שמיני עצרת בשבת ואמרתי דראוי לדחות שיר זה ויש לומר שיר של שבת וראוי' דאמרינן בהחליל דף נ"ה בשיר של ח"ה דסוכו' דאם חל שבת באחד ימוטו ידחה אלמא דחינן שיר דיומא בשביל שיר של שבת שהוא תדיר ואין לומר שיאמרו שניהן דא"כ אמאי ימוטו ידחה ולמה לא אמרו שיר של שניהם אלא ע"כ משום מירחא דציבור' לא רצו לאומרם." ואולי לא היה מצוי ארחות חיים וכל בו תחת ידו

¹¹ רש"י לשיטתו הנ"ל שרגל בפני עצמו הוא לענין הזכרת היום

¹² לשיטות שקגל בפני עצמו הוא לענין אבילות.

¹³ שו"ת שיח יצחק סימן שיט. ודייק מפירוש חז"ל על פז"ר קש"ב רגל, ולא אמרו ג"כ שהוא רומז על רבו לקבל פני רבו, נראה לכאורה דא"צ, ויצא במה שקיבל פניו בימי הסוכות. אמנם ממטבע תפילת מוסף, "ואין אנו יכולים לעלות וליראות ולהשתחות לפניך", הרי דבו חיוב עלית הרגל, ועיין במס' הגינה וברמב"ם ה' הגינה, והנוב"י כותב במה"ת שחיוב קבלת רבו הוא מטעם פני שכינה, ולפי"ז גם בשמ"ע מהווייב לקבל פני רבו עוה"פ, ויש לעיין בזה". אך לכאורה אין ראיה כלל מנוסח התפילה דאדרבא ממהרי"ל במנהגים הנ"ל משמע שרק לענין פז"ר קש"ב הוא בפני עצמו ולשאר דברים טפל לחג ועיין שו"ת דברי יציב חלק אורח חיים סימן רכח שכתב לפרש כך לולי דברי הראשונים והביא שרא כן להגרי"ע בגליוני הש"ס בר"ה שם.

¹⁴ שו"ע ונו"כ תרמד א

¹⁵ מ"ב שם ה

¹⁶ ולא הוי כמו ר"ח והוה"מ פסח דלכמה פוסקים אין מברכין אז על ההלל אפילו לצבור ובפרט ליחיד דשם ההלל הוא רק מנהג של כל ישראל אבל בזה דמדינא הוא מברכין לכו"ע בין לצבור בין ליחיד. מ"ב שם ו

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדף היומי

מסכת סוכה

וכן חייב אדם בשמונת ימי החג ובשבעת¹⁷ ימי הפסח וכן ביום טוב של עצרת להיות שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים אליו, ושמחה זו היא מצות עשה מן התורה לאנשים ונשים¹⁸ שנאמר (דברים טז פסוק יד) וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגֶיךָ אֶתְּהָ וּבְיָמֶיךָ וּבְיָמֶיךָ וְגו', ואף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים, יש בכלל אותה שמחה לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד בראוי לו.

כיצד משמחן הקטנים נתן להם קליות ואגוזים וממתקים אחרים, והנשים קונה להם בגדים ותכשיטין כפי ממנו, ואם אין ידו משגת יקנה להם לכל הפחות מנעלים חדשים לכבוד יום טוב. והאנשים בזמן שבית המקדש היה קיים היו אוכלין בשר שלמים לשמחה, ועכשיו שאין בית המקדש קיים אין יוצאים ידי חובת שמחה אלא בין, שנאמר "ויין ישמח לבב אנוש".

ודווקא יין¹⁹ ממש שגורם לשמחה, אבל אין יוצאים ידי חובה בשתיית מיץ ענבים, ושיכר ויי"ש וחמר מדינה אלוהי שהם משקין המשכרים הרי הם בכלל יין לענין שמחה למי שאין לו יין או אינו סובל.

אנשים אשר אינן רגילים בשתיית יין²⁰ ושאר משקין המשכרים ואינם סובלים אותו או שמזיק לבריאותם, יוצאים ידי חובת שמחה בסעודה מכובדת בבשר ומטעמים.

אבל בשר²¹ י"א שאין חובה לאכול עכשיו כיון שאין לנו בשר שלמים, ומכל מקום מצוה יש באכילת בשר בהמה²² ביום טוב כיון שנאמר בו שמחה, והואיל ואי אפשר לנו לשמוח בו בעיקר השמחה שהיא אכילת בשר שלמים יש לנו לשמחו בשאר כל מיני שמחות. וי"א²³ שאף בזמן

¹⁷ שו"ע ונו"כ תקכ"ב ב

¹⁸ מ"ב טו והוא בשם שאנת אריה (סי' ס"ה – ס"ט), אמנם הגרעק"א (בתשובותיו סי' א' ובהשמטות שם) חולק וסובר שהמצוה היא על הבעל שישמח אותה, אבל היא כשלעצמה אין עליה חיוב שמחה, כי היא מ"ע שהזמן גרמא, אלא שיכולות לקבל על עצמן בחובה, ככל מ"ע שהז"ג. ונפקא מינה א. אם חייבת בקידוש שלדעת השאנ"א חייבת כמו אנשים ולדעת הגרע"א פטורה. ב. אם חייבת באכילת פת ובבציעת לחם משנה שלדעת השאנ"א חייבת ולדעת הגרע"א פטורה, ואף מותר לה להתענות ביום טוב. ג. לדעת השאנ"א חייבת בעונג ושמחה ע"י מאכל ומשתה ושאר דברים המשמחים ולדעת הגרע"א פטורה. ד. אם שכחה לומר "יעלה ויבוא" בברהמ"ז לדעת השאנ"א צריכה לחזור ולברך ברהמ"ז, ולדעת הגרע"א אינה חוזרת ומברכת, חוץ מליל ראשון של פסח שחייבת לחזור ולברך. ולמעשה הסכימו גדולי הפוסקים לשיטתו של השאנת אריה, אבל אם שכחה "יעלה ויבוא" לא תחזור ותברך (חוץ מליל פסח, וכנ"ל) לפי הכלל שבידינו שספק ברכות להקל.

¹⁹ פרי"ח סי' תפ"ג ד"ה ומ"ש, ס' חוה"מ כהלכתו פ"א הע' כ"ד בשם הגר"מ פיינשטיין זצ"ל

²⁰ מועדים וזמנים ח"ז סי' קי"א

²¹ בה"ל שם וגר"ז ז

²² עיין שו"ת חוות יאיר סי' קע"ח כתב בפשימות דאין יוצא בשמחת החג בבשר עופות הו"ד ביד אפרים יו"ד ריש סי' א' ובס' חוה"מ כ"פ"א מביא את דברי המנ"א סי' תקנ"א סקב"ח בשם הב"ח "ונם אין שמחה אלא בבשר בהמה"

²³ ועיין ים של שלמה מסכת ביצה פרק ב סימן ה וז"ל "וכתב מהר"י קארו (ב"י סימן תקכ"ט) ויש לתמוה על הרמב"ם, למה הוצרך שיאכלו בשר וישתה יין, דהא כברייאתא קתני, בזמן הזה אין שמחה אלא ביין, ומשמע

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוכה

הזה חייבים בבשר רק עכשיו, שאין לנו שמחת שלמים, והמקדש חרב, וערבה כל שמחה, אין שמחת הבשר לבדה מספיקה אלא בין, וזולתה אינו יוצא ידי חובה בשמחת י"ט, ואדרבא, במה ישמח את עצמו, אם לא שישתה, וישכח רישו, לשמוח, ולבטוח בה', שיחזור אלינו.

נהגו להרבות במיני מאכלים ביום טוב יותר מבשבת שלא נאמר בה שמחה, וכן בגדי יום טוב צריכים להיות יותר טובים מבגדי שבת.

וכתב הרמב"ם וכשהוא אוכל²⁴ ושותה חייב להאכיל לגר ליתום ולאלמנה עם שאר העניים האומללים, שנאמר (דברים ט"ז) "והלוי והגר והיתום" וגו' אבל מי שנועל דלתי חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו, ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש אין זו שמחת מצוה, אלא שמחת כריסו ועל אלו נאמר "זבחיכם כלחם אונים להם כל אוכליו יטמאו כי לחמם לנפשם טמא הוא" ושמחה כזו קלון הוא להם שנאמר "וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם"

וגם בזוה"ק מפליג מאוד בעונש מי שאינו נותן לעני מסעודתו ביום טוב ר"ל, וע"כ נהגו באיזה מקומות, שקודם יום טוב הולכין נבוני לב לבתי העשירים לקבץ עבור אלו המרי נפש, ואשרי האנשים שמשמין עין ע"ז, שמזכין לעצמן ומזכין לכל אנשי העיר.

וכתב המהרש"ל בים של שלמה²⁵ וכך הוא דרך הנכונה. בסעודת שחרית יאכל וישתה וישמח. ומזמן סעודת שחרית התחיל השכרות, ומנחה יתפלל בזמנו, אפילו הוא שתוי קצת, אף על פי ששתוי לא יתפלל לכתחילה²⁶ ... אפשר לומר, דלא אסרו חכמים לכתחילה אלא בחול, משום דאפשר לו להמתין עד שיפוג יינו, אבל היום של י"ט, שמצוה לשמוח, וחציה לכס, אוקמיה אדיניה, שתפלתו תפלה, והקב"ה מקבל תפלתו, מאחר שהוא שמח וטוב לב בשמחתו של מקום. ... ומ"מ יזהר שתהא השתייה מעורבת בשמחה של תורה, ולשמוע כ"א דברי חבירו, ולא להאריך בהוויית דאביי ורבא, אלא יהיו נוחין זה לזה, לקבל מדרש חכמים וטעמיהם, וכל המוסיף ה"ז משובח".

ג. גמר מלאכול לא יתיר את סוכתו אבל מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה מפני כבוד יום טוב האחרון של חג

דביין סגני, בלא בשר ע"כ. ואני אומר, דר"י בן בתירא לא בא למעט אכילת בשר. פשיטא שאין שמחה אלא בבשר, דהא שמחת י"ט היא הסעודה, ולא נקרא הסעודה להיות בו לב טוב ושמחה בלא אכילת בשר. אלא שבזמן שב"ה היה קיים, היו אוכלין בשר שלמים, והיו עומדים על קרבנותיהם, והיה מספיק להם שמחה זו, אפילו היו שותין מים בתוך הסעודה, אם לא לכוס של ברכה. א"נ היה שותין בצמצום, כפי צורך אכילה, או מזוג הרבה, ולא היה שותין לרוות גופו, כדי לשמוח ב"ט, אבל עכשיו, שאין לנו שמחת שלמים, והמקדש חרב, וערבה כל שמחה, אין שמחה אלא בין, וזולתה אינו יוצא ידי חובה בשמחת י"ט, ואדרבא, במה ישמח את עצמו, אם לא שישתה, וישכח רישו, לשמוח, ולבטוח בה', שיחזור אלינו, ואף בימי גליותינו, בהיותנו בארץ אויבינו, לא מאס ולא נעל אותנו, להפיר בריתנו, תורה ומצות מאתנו, כי תמיד הוא ה' אלהינו".

²⁴ מ"ב שם ס"ק יז

²⁵ מסכת ביצה פרק ב סימן ה

²⁶ עירובין ס"ד ע"א

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוכה

בהושענא רבא אף על פי שגמר מלאכול²⁷, לא יסתור סוכתו, שהרי כל היום חובתו לישן ולשנן שם, אבל מוציא הוא את הכלים ממנה²⁸ מן מנחה קטנה ולמעלה, ומתקן את הבית לכבוד יום טוב האחרון, ואם הוצרך לסעוד בשאר היום, ואפילו בין השמשות, צריך לאכול בסוכה שמצותה כל שבעה.

ד. אין לו מקום להוריד כליו ... פוחת בה ארבעה

אם אין לו בהושענא רבא לאן לפנות את כליו ואין לו מקום אחר לאכול, ורוצה לאכול בה בשמיני, קודם שקיעת החמה²⁹ צריך לפחות בה מקום חשוב³⁰, ארבעה על ארבעה, כלומר להסיר את הסכך³¹ אפילו אם אינו פוסל את כלל הסוכה על ידי כך³², לעשות היכר, שהוא יושב בה שלא לשם מצות סוכה, שלא יהא נראה כמוסיף³³. ואם רוצה לאכול בסוכה אחר החג א"צ לפחות בה, דלא נראה כמוסיף רק ביום שמיני³⁴.

יכול גם לסגור חגג מעל הסכך, או לפרוס סדין ד' טפחים, מעל הסכך או מתחתיו³⁵, שניכר על ידי כך שאינו יושב לשם מצות סוכה.

²⁷ שו"ע ונו"כ תרסו

²⁸ יש שמועה בשם הגר"ח שדייק מהרמב"ם דהורדת הכלים הוא כדי להראות דישיבתו בסוכה עד עכשיו היתה בשביל המצוה, ולכן תיכף שגמר הישיבה של מצוה אינו יושב יותר בסוכה, וכעין זה נהג הגר"א שבמוצאי פסח הבדיל על שכר (חמץ) להראות שנמנע עד כה בשביל המצוה, ולשמועה הנ"ל הגר"ח נהג כה"ג ודקדק למעשה בחו"ל שבשמיני הסיר המפה בגמר היום אף שלא ישב אז בסוכה להראות דישיבתו בסוכה היתה בשביל מצות סוכה. ולפי זה בארץ ישראל בגמר היום דשביעי אף שאינו יושב בשמיני עצרת בסוכה, או בחו"ל בגמר שמיני עצרת, ראוי להראות שהסוכה למצוה דוקא ולהוריד ממנה כלים נאים, ואף שדעת השו"ע שרק ברוצה לאכול בבית הדין דמהמנחה ולמעלה יכול להוריד כליו לביתו, מ"מ מדעת הרמב"ם נראה שמצוה להוכיח שסוכתו היתה רק למצוה. תשובות והנהגות כרך ב סימן דש

²⁹ דפן יודמן לו עוד לאכול בגוה. מ"ב שם ג

³⁰ ואף על גב דאזיר פוסל בשלשה טפחים מ"מ אין ההיכר כ"כ אם לא כשפוחת בסכך ד' על ד' שהוא שיעור מקום חשוב. מ"ב שם ד

³¹ ועיין בבכור"י סק"ה, בן איש חי פ' ברכה. שדוקא להסיר הסכך אבל להניח מעליו סכך פסול ארבעה טפחים אינו מועיל דלא כבגדי ישע.

³² בחדושי הריטב"א תירץ דלהכי נקט ד' טפחים, לומר אף כשאין נפסלת באזיר, כגון שיש ד' דפנות ונשאר עדיין הכשר סוכה, כבסימן תרל"ב סעיף ב בהג"ה, אפילו הכי כל שפרץ בסכך שיעור ד' טפחים מקום חשוב היכרא הוי ולא נראה כמוסיף. שער הציון שם ס"ק ב

³³ אבל מוסיף ממש לא נקרא לעבור עליו משום בל תוסיף כיון דאינו מתכוין לשם מצוה דשלא בזמנו בעי כונה להוסיף לכו"ע. מ"ב שם ה

³⁴ מפני שהוא סמוך לחג

³⁵ בכור"י ולא דמי לסכך פסול, שאינו ניכר.

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הרף היומי

מסכת סוכה

ה. מדליק בה את הנר... הא לן והא לָהוּ... סוכה קטנה

סוכה גדולה... דמעיל בה מאני מיכלא

ובהוצה לארץ, שצריך לישב בה בשמיני, גמר מלאכול ביום השמיני, ואין דעתו עוד לאכול היום³⁶, מוריד כליו מזמן מנחה קטנה ומפנה אותם ממנה ולא יפנה קודם לכן מכיון שאינו נראה שעושה כן לכבוד יו"ט.

ואם אין לו מקום להוריד את כליו ורוצה לאכול בה בתשיעי, אינו יכול לפחות בה מפני שהוא יום טוב ואסורה מלאכת סתירה, ומה יעשה להיכרא, אם היתה קטנה שאסור להניח בה הנר בשאר הימים כמבואר לעיל דף כט. יניחנו בה בסוף היום השמיני³⁷.

ואם היא גדולה, שמותר להניח בה הנר, כמו שנתבאר שם, מכניס בה קדרות וקערות וכיוצא בהם כמבואר שם בדף כט. שאסור להכניס לסוכה, כדי להכיר שהיא פסולה כלומר שאינו יושב בה בתורת סוכה החג אלא רק במקום לאכול ושכבר נגמרה מצותה.

³⁶ שהרי אם דעתו עוד לאכול וכגון שחל בשבת שצריך לאכול סעודה שלישית לא יפנה עד לאחר סעודה שלישית. מ"ב שם ח

³⁷ עיין בפמ"ג שמסתפק אם יניח בה בשמיני או אולי דוקא בתשיעי דשמיני ספק שביעי הוא לדידן וכן מצדד בספר מאמר מרדכי שלא יכניס בה נר וקערה בשמיני דאולי יוצרך לאכול בה וא"א לו לפוסלה אמנם בפסקי הרא"ש מצאתי בהדיא בשמיני ואולי כונתו ג"כ בסוף שמיני. מ"ב יא

להצטרפות להלכות הרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>